

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 222.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ψυχῆς ἀμράτω ἢ μὲν γὰρ ἀτελεύ-
τητος καὶ ἀθάνατος, ἢ δὲ φθορᾷ καὶ ἀλ-
λοιώσῃ ὑποκείται. βαπτίζομεθα οὐκ
ὡς τῆς νεκρῶν τῆ φύσεως σωματίων,
εἰς ἀφθαρσίαν αὐτὰ μετασκευασθῆ-
ναι πιστεύοντες. καὶ αὐτὴν ἔχει τὸ εἰ-
ρημὸν σαφῆναι. εἰ ὅλως, φησὶ, τὰ
σώματα ἡμεῖς οὐκ ἀνίσταται, τί καὶ
ἐν τῷ βαπτίζεσθαι, εἰς ἀφθαρσίαν
αὐτὰ μεταποιεῖσθαι πιστεύομεν;

Τῷ αὐτῷ. σκβ.

Τὸ κρίνεσθαι ζῶντας καὶ νεκρούς,
τὸ τὸ βῆτι, τὸ καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα εἰς
κρίσιν ἐλεύσεσθαι, καὶ ἔτε ἐν θατέρου
κεχωρισμένον, ἀλλ' ὡς τῶ κοινὴν τιμὴν
ἐνταῦθα συνάφειαν ἐποίησαντο, ἔτω
καὶ τὴν ἐκείθεν δίκην ἠνωμένως ὑφέ-
ξουσιν. εἰ δὲ καὶ ἄλλως ζητεῖς, ἔτω
διάκριμα, ζῶντας, τοὺς ἀείζων βίον καὶ
θεοφιλῆ μετελθούσας, καὶ σποδῆναι
αὐτοῖς ἀτελευτήτας ἀμοιβὰς, κρίναι
τοὺς νεκρωθέντας τοῖς ἀμαρτήμασι,
καὶ τὸ δοῦν αὐτοῖς τάλαντον, ὡς ἐν
τάφῳ τῆ ἑαυτῆς καταχρῶσαστας ρα-
θυμίᾳ, καὶ ἀμύνασθαι αὐτὸς πτω-
εία. εἰ δὲ καὶ ἄλλως, ἔπως, κρίναι τῶς
τοτε ζῶντας καὶ κλειθέντας, καὶ τῶς
ἤδη πρὸς αὐτῆς κοιμηθέντας.

κείνα.

Ζωσίμου, Εὐσταθίου, Μάρωνι. σκγ.

Εἰ ἔτε τῆς σου χειρὸς ἀωνίᾳ δια-
γωγῆς ἐπιθυμεῖτε, ἔτε τῆς αἰδῆς φλο-
γῆς τὴν κρίσιν δευλιάτε, ἢ πρὸς τοὺς
καταφρονήτας δαίμονας ἀμιλλᾶσθε,
ἢ ἀνθρώπων ἰνδάλματα τυγχάνετε
ἄψυχα, καὶ λόγου ἀμέτοχα, καὶ φό-
βος ἀνάσθητα.

Κωνσταντῷ μοναχῷ. σιδ.

Ἐμοὶ χεῖ γνώμην πρὸς γάρει ἠαδῆ-
νεα, χεῖ μικρὸν με τῆς ζῆλης ὑπεξά-
γασα. ἀλλ' ἐπειδὴ πάλιν ὁ θεὸς εἶσα

comparamus? Hæc enim finis expers est, & immortalis: illud corruptioni ac mutatio- ni subiectum. Pro corporibus itaque nat- urâ mortuis & extinctis baptizamus, ea in immortalitatem ac statum à corruptione alienum mutari credentes. Atque horum verborum hæc sententia est: omnino in- quit, si corpora nostra ad vitam minimè re- deunt, quid afferri potest, quamobrè, cum baptizamus, ea in statum corruptionis at- que interitus expertem mutari credimus?

Eidem. 222.

Per id, quod viuos ac mortuos iudican- dos esse ait Scriptura, illud significatur fo- re, vt anima & corpus simul in iudicium veniant, nec alterum ab altero seiungatur, verùm quemadmodum in hac vitâ com- munem coniunctionem habuerunt, sic etiam futurum iudicium subeant. Quod si alio quoque modo hunc locum tibi ex- plicari queris, sic habeto: viuos, hoc est eos, qui sempiternam ac Deo gratam vitam consecrati sunt, fecernere, ipsisque im- mortales mercedes persolueret: eos autem, qui peccatis immortui sunt, datumque li- bi talentum in sua socordia perinde atque in sepulchro defoderunt, iudicare, atque cruciati afficere. Quod si aliam adhuc ex- plicationem poscis, ea erit huiusmodi: iu- dicare eos qui tū viui relictī fuerint, & eos, qui ante ipsos vitam cum morte commu- tarint.

Zosimo, Eustachio, Maroni. 223.

Si nec sempiternæ cum Christo vitæ cu- piditate flagratis, nec æternæ flammæ mul- ctam & condemnationem pertimesci- tis, certè aut cum contemptoribus dæmo- nibus vobis certamem est, aut inaniatā, & rationis expertia, nec vlllo timoris sensu prædita hominum simulachra estis.

Quintiano Monacho. 224.

Mihi ex animi sententia procedebat ad- uersa valetudo, paulatim videlicet me ex tempestate ac procellis subducens. Quo-

H